

Quan la lluna faci ple

Encara sóc capaç de recordar l'aroma de casa aquell dia en què va deixar de ser una llar. Mai no havia preferit aquell primer pis enloc de la casa amb jardí en què uns anys enrere havíem viscut, però res no es podia fer contra l'ordre del govern d'abandonar l'allotjament i cedir-l'hi. L'aire estiuc del mes de juliol estava carregat d'una sensació de pesadesa que feia que qualsevol mínim moviment fos una tasca fatigosa. Una forta olor de suor provinent no de la roba, sinó del cos, deixava ben clar que ja no ens podíem permetre el luxe de dutxar-nos més d'un pic per setmana, sobretot en aquella temporada en què la pluja era gairebé inexistent. Era capaç de notar la polsina estival, tot i que devien ser les deu i el sol no es trobava suficientment amunt com per poder irrompre per la finestra de la cuina, que deixava passar els raigs fins a la sala. Tot el que jo podia fer per a combatre aquella violenta calor era mantenir la galta recolzada a la finestra, la qual cosa em permetia veure tot el que succeïa al carrer.

Només podia, però, centrar la vista en l'escena que embolcallava el meu pare. Hi havia un cotxe Mercedes Benz 770k Grosser, del qual havien baixat el copilot i els dos passatgers que anaven darrere. El pare sempre havia tingut por d'aquells homes uniformats de negre que, segons deia, portaven l'horror i la desgràcia amb ells. Notava com la frescor que rebia per la galta se'm repartia per tota la cara; una sensació que agraiïa enormement. Els tres agents llançaven crits innecessaris i sòlids al meu pare, qui, sense oposar gaire resistència, va agenollar-se després que un d'ells li fes un gest que el convidava a adoptar tal posició. Les paraules de l'autoritat se'm feren inintel·ligibles, però la seva agressivitat em demostrava que alguna cosa no anava bé. Jo continuava observant la situació quan, de cop i volta, un dels homes es va situar darrere el meu pare, va posar el canó de la seva pistola tocant el seu cap de pèl pobre i va pitjar el gallet. La meva germana, Alexandra, sense que jo me n'adonés, s'havia situat darrere meu i ho havia presenciat tot. Vaig llançar un crit esgarriat quan vaig ser testimoni de com el crani del pare esclatava i deixava escapar la massa encefàlica, en un efecte similar al d'un escarabat quan és liquidat amb el cop de la sola d'una sandàlia.

Automàticament en sentir l'agut soroll vocal, els tres agents i també el xofer, que havia quedat al cotxe, van girar el cap en un gest sobtat que va escorcollar la cara de pànic que feia. Aleshores la meva mirada va clavar-se en els ulls de l'Àlex, un ulls que em feren saber que, de totes les coses que podria haver fet, cridar havia estat la pitjor. Els assassins van emprendre, llavors, la marxa amb què en menys d'un minut haurien arribat a la nostra porta. Tres cops secs i fermes van sonar a la boca de la casa. La meva germana m'havia ordenat que quedàs a una butaca propera a la llotja des d'on havíem vist el paorós espectacle. Des del meu seient vaig poder escoltar la conversa, un combat on lluitaven aquells agents de les SS amb el tall afilat de la seva autoritat contra la meva germana, la veu de la qual va mostrar-la desarmada.

—Senyoreta Asland? —va demanar un d'ells, que tenia una veu molt imponent però irònica. Em va parèixer una pregunta inútil. Aquell estúpid vestit de negre sabia de sobra que l'Àlex era la senyoreta Asland.

—Sí, sóc jo. —respongué ella amb una veu poruga, que manifestava la poca experiència d'una jove de disset anys.

—El seu pare ha estat executat per oposició religiosa i política al règim nacional socialista. Abans hem vist la nena petita, no tracti d'amagar-nos-la. Tenen deu minuts per fer l'equipatge, passaran uns dies fora de casa. Cal que només agafin les coses essencials i necessàries.— Va respondre el mateix home que havia parlat abans. La meva germana s'estava veient obligada a passar de la joventut a l'adulthood en el poc temps que se'ns havia concebut per preparar les maletes.

Tot d'una que vaig escoltar aquell manament, només em va passar una cosa pel cap, una cosa imprescindible que no podia deixar a casa: el Senyor Alfred, un peluix de punt en forma d'ós de color marró clar. Tenia a la part de la panxa un rodol més blanquinós i portava una petita bufanda de color carmesí. Els ulls eren simulats per dos botons. El dret era de color groc i tenia quatre forats; l'esquerra era de color verd pistatxo, un poc més gran que el dret i només amb dos orificis de mida considerable. Des que vaig néixer, la meva germana va cedir-me'l. Ella l'havia rebut de ma mare, qui li havia fet a mà per a que dormís amb ella als vespres quan havia de començar a dormir sola. Jo sempre vaig necessitar el Senyor Alfred. La meva mare va morir per una greu complicació al part, de manera que la presència més propera a la d'una mare a l'hora de dormir era la del peluix que la dona

a qui mai no vaig conèixer havia fet. Així, no hi havia nit en què el Senyor Alfred no fes nones amb mi, ni lloc al qual anés sense ell.

La meva germana no va trigar gaire en compondre l'equipatge. Hi havia ficat un parell de mudes per a cadascuna. Quan vam sortir, un dels tres homes uniformats ja no hi era. Els altres dos semblaven impacients, tot i que encara faltava un minut per a que n'haguessin passat deu. L'Àlex va tancar la porta lentament, arrossegant-la des del pom i acompanyant-la tot el camí fins a quedar del tot tancada. Sostenia un posat trist i dolorós, com si sabés que mai no tornaria a obrir-la.

Els agents van dur-nos a peu fins a l'estació de ferrocarril més propera, que es trobava a uns dotze minuts a ritme accelerat. En arribar a la nostra destinació, els dos companys de negre van anar-se'n. Mentre esperàvem algú que ens digués què fer, l'Àlex va aconseguir que oblidés la imatge del pare al terra, amb els ulls oberts i un riu de sang que li brotava del cap quasi calb. Va agafar els meus cabells llargs i rossos i en va fer una trunyella. No van passar més de dues hores fins que una dona de tarannà seriós amb el mateix uniforme que els botxins del meu pare va ordenar-nos de manera severa que pugéssim a un vagó, que va assenyalar amb el seu índex.

És cert que les vegades que havia anat en un cremallera podia contar-les amb els dits d'una mà, però tot d'una vaig trobar que aquell vagó no havia estat dissenyat per al transport de persones. Tot i així, l'actitud d'estranyesa i el pas dubtós amb què l'Àlex va pujar al vagó varen confirmar la meva suposició. La locomotora va fer aquell soroll tan estrepitos que indicava el començament del trajecte. Vaig arribar a la conclusió que ens transportaven en un vagó destinat al ramat, que tenia una capacitat d'unes seixanta persones, tot i que n'érem cent deu com a mínim. Tenia una mà agafada ben fort a la de l'Àlex, i a l'altra trobava molt a faltar el Senyor Alfred, que havia hagut d'anar a un altre vagó amb la resta d'equipatges. Enmig del sòl brut hi havia una galleda, que tocava esdevenir una mena de latrina. Ara bé, ningú no era capaç d'arribar-hi i fer-la servir. La cambra metàl·lica comptava amb una ventilació gairebé inexistent. Només hi havia, al costat oposat al de l'entrada, un petit respirador, que compartien sis de les persones més corpulentes, que s'havien fet, a base d'empentes, amb el control de la petita zona. Va ser un trajecte dur i insofrible. Els caps que tapaven la poca claror que podria haver entrat pel respirador no em permetien esbrinar si era de dia o de nit. Aproximadament l'itinerari tingué una durada d'entre dos i tres dies. Un total d'unes seixanta hores, en les quals vam ésser privats d'aigua, d'aliment i de son.

Quan a la fi el tren va acabar la seva incessant marxa, van obrir-se les portes. La gent sortia d'aquella càpsula de ferro que havia esdevingut la nostra primera cel·la. Vaig aconseguir, des del vagó, escoltar com grallaven autoritàries una cinquantena de les veus d'aquells corbs, que s'encarregaven de mantenir l'ordre en la dificultosa operació de descendir dels departaments. No obstant això, el manament a què pugui ésser sotmès l'home no hi té res a fer contra qualsevol necessitat fisiològica que aquest pateixi. Al meu vagó, desgraciadament, hi quedaren una desena d'ancians i tres nens d'uns quatre anys. Tots ells jeien al terra després que la resta de passatgers ja no els servissin com a punt de recolzament pels seus cossos, ja disposats per fer malves.

Seguint les ordres dels agents i les passes confoses del tumult, vam arribar a una cua exclusivament femenina en la qual vam esperar el nostre torn. Quan ja quedava poc per a que hagués de fer unes passes envant, vaig posar atenció al panorama. Després de passar una mena de control a simple vista, nues com un arbre caducifoli a la tardor, les persones eren enviades a una segona fila, ja fos a la dreta o a l'esquerra. La gent que em quedava a la dreta eren aquells que pareixien poder fer algun treball que esdevindria d'utilitat per a aquell lloc inhòspit i llòbrec; a la sinistra, hi havia ancians, persones a qui mancava alguna extremitat o bé patien una discapacitat, dones embarassades i els nens i nenes més petits, que serien una càrrega més que una eina de treball. No sabia ben bé per què, però vaig imaginar que el destí tenia reservades unes circumstàncies esdevenidores molt pitjors per aquells que eren enviats al costat esquerre que no pas al dret.

Vaig aconseguir, per contra del que havia imaginat en un període d'espera que em va semblar inexhaurible, que m'enviessin al flanc dret, juntament amb l'Àlex. Recordo que l'hostilitat d'aqueixos nous corbs era molt més cruel i salvatge que no pas la d'aquell que havia parlat vacil·lant sobre l'execució del pare. Quan ja portàvem una vintena de minuts i el grup ja era suficientment contundent, un home també vestit de negre va conduir-nos a una sala propera, en la qual hi havia devers vuit dones igualment uniformades que pareixien esperar-nos amb una màquina d'afaitar a la mà, de la

mateixa manera que un comensal famèlic espera el seu plat amb els coberts a la mà per començar-lo a devorar passionalment tot d'una després de d'haver-li estat servit.

Una dona que formava part d'aquella patuleia de gendarmes posava la vigilància a la porta de l'estança. Recordo que ja havien acabat amb l'Àlex quan una de les garses em va fer un gest antipàtic amb què m'obligava a seure a la banqueta que ella regentava. Encara puc notar com les seves ungles llargues i afilades com les urpes d'un peresós passejaven pels meu crani, dur com una conquilla. Va acabar de fer-me aquell massatge endimoniat i va procedir a la principal comesa. Va encendre la màquina i va començar a passar-la repetidament pel meu cap. Ni tan sols s'havia molestat en desfer-me la trunyella. Els meus fils rossos i brillants com la mel queien al terra i tornaven grisos en camuflar-se amb una infinitat d'altres cabells de tot color i tipus, en un sòl del qual no en podia veure les planxes de fusta a causa del voluminós gruix de la capa de pèl que acollia.

En sortir d'aquella horrible sala en què havia quedat una part de mi, només una preocupació em rondava pel cap: trobar l'Àlex. Era ja l'única cosa que em quedava. Ja ni tan sols del Senyor Alfred, amb qui havia imaginat una vida fins al darrer dels meus dies, en podia esperar companyonia. Vaig demanar-li a una dona de rostre inexpressiu que esperava asseguda defora d'aquella perruqueria infernal si havia vist una jove que es trobàs cercant la seva germana menor. Em va respondre que ella era la meva germana. Era l'Àlex i no l'havia reconegut. Aquell aspecte de no haver dormit ni menjat durant tres dies, sumat al fet que ja no tenia cabells ni portava cap tipus de roba va esdevenir un vel que no em permeté haver vist a la meva pròpia germana en un principi. Ens fonguérem en una desesperada abraçada que ens deia que, almenys, teníem la sort de poder disposar l'una de l'altra. Estava pensant en com l'estimava quan la dona que havia estat controlant la porta va interrompre el càlid moment familiar i ens va indicar adustament el lloc on havíem d'anar.

Tot seguit vam fer-li cas i vam emprendre la marxa cap a la barraca que faríem servir d'allotjament per un temps indefinit que, segons l'home que ens havia notificat la mort del pare, seria breu. El camí va ser una de les experiències més desagradables que una nena de vuit anys, que havia vist per primer cop un cadàver feia devers dos dies, podria presenciar. Recorreguérem una clariana en forma de semicercle. A la part corresponent al xap de la circumferència quedava la zona per on havíem passat la selecció i la perruqueria dels horrors. La resta estava rodejada per xaboles en condicions deplorables, una de les quals era la destinació a què ens dirigíem. A mà esquerra quedava una fosa comú que, tot i que la meva germana va intentar que no veiés, vaig advertir. Uns vint metres més enfora del clot on sumergien les despulles exànimes, hi havia una gran estaca, possiblement destinada a la tortura. Emanaven una pudor i una pestilència que mai no hagúes pogut imaginar, no només del pou de mort, sinó de tot el terreny. Les persones que vaig veure eren tan magres que semblava que les seves costelles es poguessin tocar com una lira. Les comes, raquítics i primes com una barra de pa francès, no els permetien caminar amb pas ferme i sovint queien al terra. Però s'havien d'aixecar tot d'una, per molt difícil que els resultàs. Si no, esdevindrien inútils per realitzar treballs i patirien les mateixes fatalitats que els qui havien quedat a la fila esquerra a la selecció inicial. Aquella gent estava desesperançada. Eren com morts en vida. Podia veure com estaven vius en el cos, però aquelles siluetes, que ja no eren cap altra cosa, semblaven haver mort en esperit i ment.

Vam arribar al nostre barracó. Aquell immens predi no devia tenir més de cinc anys. Amb tot, els llistons de fusta, consumits i amb incontables estelles, semblaven haver estat allà des d'abans que s'inventés la impremta. Les màrfegues on havíem de dormir eren relativament amples, comparat amb allò que hagués pogut esperar. Ara bé, tot i que el matalàs pogués ésser mínimament ampli, l'espai particular mai no seria suficient havent de dormir amb dues persones més al llit. Col·locats sobre el jaç que se'ns va adjudicar, hi havia uns pijames blanquinegres que ens pertocaven. Jo hauria de dormir amb l'Àlex i una companya que encara no se'ns havia revelat. A la samarreta hi havia escrit un nombre que se'm feia tan llarg que no era escaient per a desxifrar-lo.

Les dones joves i adultes eren seleccionades per a tasques que exigien més força que no pas destresa i pulcritud. Per exemple, l'Àlex i el seu grup s'encarregaven del transport i del sepeli mediocre que rebien els sacs d'ossos inhòspits. A la fi, després de tants infortunis, vaig agrair tenir la meva edat. Tenia únicament l'obligació de pelar patates. No cal enganar-se, era un quefer tediós i monòton. No obstant això, passar-me el dia pelant patates enlloc de movent morts em va permetre conservar el seny, en la mesura del possible. No havia d'afanyar el meu cos fins a fronteres d'esforç inexpugnables i, de vegades, algun d'aquells tubèrculs podia caure, en un accident intencionat, a les

meves mans. Amb una dieta que es podia compendiar en un plat de brou, més parescut a aigua recollida d'un toll que no pas a un líquid consumible, aquella deforme bolla groga, crua i de textura quasi pètria era un veritable tresor. En degustar aquella delícia podia tancar els ulls i viatjar a una praderia verge, de cel cian. Podia esperar que tot fos un somni de què el pare em despertaria d'un petó al front per trobar després el Senyor Alfred dormint al meu costat. Podia, durant uns segons de plaer indescriptible, sentir-me dormint a l'arena, allunyada de les angoixes de la mar d'adversitats, de les furioses i fosques ones de la qual ni el vaixell més consistent ni tampoc el més mal-leable en podien fugir. Era com si, vestida amb flames ardents, sentís l'aigua miraculosa d'una imperible cascada apaivagar-me el foc viu de la testa coent.

Les jornades, emperò, eren infinitament llargues. Estant dins d'aquella mena de cuina terriblement primitiva, no veia el sol sortir ni deixar-li el terreny lliure a la lluna. Succeïren tants dies que ja no els podia comptar. Només sabia, guiant-me per les meves facultats cognitives, que el pesat aire estival havia estat reemplaçat pel tallant vent gelat de l'hivern i que el fang del sòl s'havia transformat en neu. Va ser en sortir un dia del meu lloc de treball quan vaig veure el Senyor Alfred penjat a dalt de la tanca metàl·lica, en aquell filat de filferro d'arc que li queia com una corona d'espines. Potser ni les patates crues havien pogut evitar que perdés el judici. Vaig acostar-me al reixat i, més enllà de la frontera inexpugnable de filferro, hi havia una pedra blanca. Vaig fixar-m'hi millor. No era només una pedra, sinó tot un camí d'aquells còdols blanquinosos. Vaig seguir-lo. Aquelles paletes em recordaven a les que teníem al jardí de la primera casa, a les afores de la ciutat de Celle. La recompensa al final del caminet era mil vegades més sorprenent que el calder d'or que espera al final d'un arc de Sant Martí. Hi havia un clot petit que connectava aquells dos mons tan diferents, separats només per una xarxa de fil metàl·lic. Hi vaig introduir cautelosament la mà per tocar la terra de la llibertat, però un obstacle va interrompre la meva comesa. Vaig trobar-hi una petita caixa de metall que contenia una carta doblegada en dos plecs i una ploma estilogràfica del color del robí amb alguns petits detalls daurats. La carta havia estat col·locada prudentment de manera que quedàs a la vista el nom del destinatari: Alexandra. Podria ésser que aquella Alexandra no fos la meva germana, però el camí de les roques del jardí i el peluix semblaven evidències, de les quals que jo trobàs l'epístola en seria el propòsit. Vaig entregar-li a l'Àlex l'escrit i la ploma. El missatge, escrit amb lletra clara i elegant deia:

Benvolguda Alexandra,

Potser no recordes qui sóc, però jo si et recordo a tu, mai t'he oblidat. Seria impossible fer-ho, o és que un joier pot abandonar al calaix dels records mediocres la imatge del seu diamant més preuat, tot i que aquest li hagi estat arrebatat? Sóc el Magnus, el teu veí de la casa de Celle. Fa una setmana, els membres de l'agrupació de joves afiliats al partit nazi vam ésser convocats per desfer-nos de les pertinences del nous presos del camp de Bergen-Belsen. La tasca m'escarrufava, però havia d'acomplir-la amb entusiasme per a no posar en joc la companyia del meu pare. En entrar a la sala presidida per una infinita torre d'equipatges preparats per a la crema, tot d'una vaig reconèixer aquell peluix de punt en forma d'ós, amb aquells ulls fets de botó que el feia tan inconfusible, el Senyor Albert. Ningú mai no podria oblidar-se de la petita Theresa sostenint aquell àngel de la guarda seu, que anteriorment t'havia pertangut. Us he trobat, i us he de treure d'aquí. A tu, a la Theresa i al teu pare.

Només desitjo que aquesta carta caigui a les teves mans i no a les errònies. Si no, patiria un risc massa gran... Pots escriure la teva resposta al revers d'aquest paper. T'he deixat una ploma en la caixeta on trobares la carta.

-Magnus Krohn.

La meva germana, amb uns ulls plorosos als quals l'esperança semblava haver retornat, va deixar-me llegir aquelles paraules que podrien esdevenir la nostra salvació. He d'admetre que en aquell temps la meva capacitat de lectura no estava gaire desenvolupada. Feia devers dos anys, quan, aleshores, en tenia sis i a l'escola estava aprenent a llegir. Nogensmenys, després de la darrera reforma al règim nacional socialista que s'havia aprovat, vaig ésser expulsada del centre. De la mateixa manera, l'institut jueu a què assistia la meva germana va quedar clausurat. Em va sorprendre com aquell jove, a qui no havíem vist feia devers quatre anys, recordés, a més de la meva germana i a mi, el Senyor Alfred, tot i que no n'havia encertat del tot el nom. Desafortunadament, el

pobre Magnus desconeixia la desgràcia que havia ocorregut al pare. Sabia segur que s'entristiria en saber-ho. Li tenia molta estima al meu pare, malgrat que només fossin veïns

La família Krohn va tenir el seu primer i únic fill només set mesos després que neixés l'Àlex. Eren gent molt amable amb què havíem forjat una estreta relació d'amistat. L'Àlex i el Magnus van fer-se millors amics, i van créixer gairebé junts. Contràriament a allò que molts podrien pensar, no eren persones antisemites. El Senyor Krohn era el propietari de la companyia d'indústria pesada per a la guerra més important de l'Alemanya de la Segona Guerra Mundial. La nostra amistat havia donat lloc a algunes sospites sobre la seva fidelitat cap al partit nazi. Per això, va decidir, no només per salvar el seu negoci, sinó també la seva vida i la de la seva família, ingressar el seu fill a les Joventuts Hitlerianes. Tal acció eliminaria qualsevol pensament pèrfid que pogués qüestionar la seva lleialtat cap al *führer*.

L'Àlex va escriure la resposta i em va encarregar portar-la a la caixeta de metall. Va amagar la ploma sota una de les planxes de fusta del sòl de l'estança. Era jo el colom missatger que transportava les cartes des de la barraca fins la bústia soterrada i viceversa. De camí a la cuina on treballava, podia aturar-me, sense provocar cap sospita, a comprovar si hi havia alguna nova missiva o bé deixar-hi la resposta de la meva germana. Vaig transportar més d'una quarentena de cartes. Un d'aquells pics, portava la nova de la defunció del pare. Un dia, quan ja queien les fulles marrons que eren símbol de la tardor, vam rebre aquella que seria la darrera carta, de la qual el Magnus ja no n'esperaria cap contestació. Aquell missatge definitiu feia el següent comunicat:

Estimada Alexandra,

És arribada l'hora d'acabar amb aquest infortuni. El vostre pare ja va morir per culpa d'aquest règim, i és l'hora d'actuar amb urgència, abans que acabeu, com ell, fent malves. D'aquí tres dies, quan la lluna faci ple, la teva germana i tu us dirigireu al clot on un dia vaig deixar, desesperançat, una carta que podria haver estat la meva mort. Allà, ja no trobareu un petit forat on no hi cap ni un enciam, sinó una excavació suficientment gran per a que pugueu passar-hi la Theresa i tu. Jo us hi esperaré des de l'altra banda de la tanca. Recorda que tinc la vostra maleta i el peluix de la teva germana a casa meva. T'estimo incondicionalment, i cap tanca de filferro espinós mai no podrà evitar-ho.

T'he de fer una proposta que no puc continuar ofegant en l'espera. Alexandra, la meva joia més preuada, vols casar-te amb mi? Fugirem lluny fins que tot s'acabi. Marxarem fins allà on no hi puguin arribar els homes i junts cuidarem de la Theresa fins que es faci gran. No espero una resposta per escrit, sinó una contestació que surti de la teva cova de perles. Recorda: d'aquí tres dies, quan la lluna faci ple.

-Magnus Krohn.

En haver acabat de llegir la carta, l'Àlex va cedir-me-la per a que experimentés, en la meva pròpia carn, aquella sensació que l'havia fet retornar del tot a la vida. L'Àlex, emperò, va escriure al dors de la carta alguna cosa que no em va deixar veure. Va dir-me que hauríem de fer un pla per a la nostra fugida. Em va agradar que parlés en plural, tot i que ella sabia que hi posaria la part més difícil: la intel·lectual. El següent dia al vespre, quan ja totes les companyes dormien, enmig de la fosca, l'Àlex em va demanar si encara estava desperta, a la qual cosa vaig respondre afirmativament. Aleshores em digué amb una veu entusiasmada però de volum baix:

—Ja sé com ho farem. Realitzarem una carrera des de llocs separats. Jo partiré des de la barraca número vint-i-dos i tu des de la cuina, d'acord? La primera en arribar en serà la guanyadora. Això sí, les dues hem de començar alhora. D'una sèrie de tirs, el primer en serà el senyal de partida.— Semblava que mai no havia esperat tan ansiosament la lluna plena.

Va arribar el dia i el moment en què el sol anava deixant d'il·luminar lentament l'horitzó i els núvols tenyits de rosa s'apagaven en els diferents tons foscos d'un negre cada cop més intens. La lluna era, tot i que plena, poc lluminosa. Quan va situar-se en el seu tron des d'on presidia la obscura nit, l'Àlex va donar-me un paper doblegat i em va dir que ella també en tenia un i que, qui primer donés el seu al Magnus, guanyaria la carrera. Després va donar-me una forta abraçada i em va dir que era el moment de posar-se en posició. Un cop a la cuina, vaig esperar devers cinc minuts fins que vaig sentir el distintiu que indicava l'inici de la cursa i vaig començar a córrer veloçment fins al lloc on el Magnus esperaria. Tal i com el futur marit de la meva germana havia dit, pel clot hi podríem passar sense problema l'Àlex i jo. Un cop fora, vaig donar-li el paper que confirmaria la meva victòria. Ell,

sorprès, va obrir-lo i va llegir un missatge que contenia. Els seus ulls, tan plorosos com si s'hagués passat el dia tallant cebes, em deien que potser alguna cosa no havia sortit com ell esperava. La seva veu rompuda, tot i que ell pretenia que no ho fos, va murmurar:

—Theresa, hem de partir. No et preocupis per l'Àlex, ella vindrà d'aquí uns dies.— Aleshores vaig esbrinar la causa de la seva tristor: tenia moltes ganes de casar-se amb la meva germana i havia d'esperar uns quants dies més per a confirmar el matrimoni.

Ja instal·lada a la casa dels Krohn, esperava l'Àlex, que mai no arribava. Mai vaig perdre l'esperança que la tornaria a veure. La família conservava la seva essència hospitalària i m'amagaven molt bé a cada revisió dels policies de les SS. Quan la guerra i el perill s'havien acabat, no vaig voler abusar més de l'amabilitat dels Krohn. Sabia que si els comunicava el fet que me n'aniria no em deixarien fer-ho, així que vaig decidir fer l'equipatge dissimuladament per partir d'amagades l'abans possible, deixant una nota d'infinat agraïment. Quan preparava la meva roba, la majoria de la qual me l'havia comprada la Senyora Krohn, l'armari va quedar buit. Al fons hi vaig trobar una caixeta diminuta, que vaig obrir. Mai no havia vist un anell tan preciós com aquell. M'hagués encantat veure la cara de l'Àlex en descobrir aquella peça magnífica. Pel Magnus, la meva germana era com la millor joia d'un joier, i aquella relíquia li faria justícia a la seva promesa. Devora la caixa s'hi trobava un paper arruat i poc cuidat, que jo havia oblidat completament. Era el full que havia entregat al Magnus en sortir del camp. La Senyora Krohn m'havia ensenyat a llegir millor. La carta, amb la lletra fina i gràcil de la meva germana gran, deia:

Estimadíssim Magnus,

No pots imaginar com són les meves ganes d'acceptar la teva proposta, però desgraciadament hi he de renunciar. No saps com és aquest lloc per dins. Els guàrdies vigilen les portes, les finestres i les reixes, sobretot durant la nit. La petita Theresa i jo no podríem dur a terme tal operació de fugida sense una maniobra de distracció. Li he dit a la meva germana que d'aquí tres dies, quan la lluna faci ple, farem una carrera fins al lloc on esperaràs. El senyal per començar la marató serà el primer de molts trets, amb els quals els agents que vigilin la part més propera al clot, abandonaran la seva posició.

D'aquí tres dies, quan la lluna faci ple, aniré fins al mig de la clapa del camp per a que em vegi un dels vigilants del torn de nit. Tot d'una sentiré com, en obrir foc amb la seva arma automàtica, les bales m'entren al cos. El soroll captarà l'atenció de tots els guardes, que vindran a descobrir què ha passat. Aleshores la Theresa tindrà el terreny lliure per avançar fins a tu. D'aquí tres dies, quan la lluna faci ple, seré feliç; feliç de sentir com el dibuix mortal de les bales sobre el meu cos pot allunyar la Theresa d'aquest indret infernal, on ni l'estima inesgotable d'una germana poden fer-te oblidar l'espantosa realitat.

Magnus, amor meu, hi ha coses que han d'ocórrer i ningú no pot fer res per evitar-les. Ni tan sols una persona tan meravellosa com tu. Alegra't de saber que t'he estimat amb tot el meu cor, d'una forma en què poques persones tenen la sort d'ésser estimades. Si penses que no tornaràs a ser feliç, t'equivoques. Amb el temps tornaràs a trobar la felicitat. Això no és una promesa vana; és un fet. Recorda: d'aquí tres dies, quan la lluna faci ple.

-Alexandra Asland

En haver acabat de llegir el missatge, amb els ulls que em coïen com si me'ls cremassin des de dintre, vaig saber que tota esperança de tornar a sentir la veu de l'Àlex que inspirava vida d'aquella forma tan especial havia estat fútil i només vaig ser capaç de, mirant cap amunt, com si hi pogués sentir-hi la meva germana, murmurar, quasi involuntàriament i amb un hàlit que gairebé no existia, unes paraules: d'aquí tres dies, quan la lluna faci ple.

Lord Simon